

Ο Γέροντας Ιωσήφ για το φρικτό μαρτύριο της Αγίας Χαριτίνης

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Καθαρά από αγάπη μέσα σε φρίκη μαρτυρίου ανεκδιήγητου. Τα λόγια λίγα κέρματα στις τσέπες, χωρίς μεγάλη αξία, γιατί δεν ήσουν εκεί για να το δεις. Χαριτίνη, θα πει, όσα δεν μπορείς να διηθηθείς για ένα μαρτύριο με σουβλιές, ξυλιές, κάρβουνα αναμμένα να χύνονται επάνω στο κεφάλι της, με έξω τα δόντια και τα νύχια ξεριζωμένα, με τα δέρματα βγαλμένα σε αποτρόπαια εγκαύματα.

Χαριτινή, θα πει, μία δυνατή κραυγή, έως εδώ στον 21ο αιώνα: “Για τον γλυκύτατο Ιησού Χριστό, που Τον αγαπώ! Σας παρακαλώ, σταθείτε, όπως κι εγώ!”.

“Τότε, ξύρισαν την κεφαλή της και έβαλαν πάνω κάρβουνα αναμμένα”

Η Εκκλησία μας κατά την 5η Οκτωβρίου εκάστου έτους τιμά τη μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης, για την οποία ο μακαριστός Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός είχε αναφερθεί με μεγάλο θαυμασμό, μία τέτοια ημέρα ακριβώς: “Σήμερα,

εορτάζουμε μία κορούλα. Χαριτίνη, λέγεται!” είπε, τότε, ο παππούς.

“Την άρπαξαν γιατί ήταν χριστιανή. Της είπαν: Θα αρνηθείς τον Χριστό; Θα προσκυνήσεις τα είδωλα; Λέει, εκείνη: Όχι! Τότε, ξύρισαν την κεφαλή της και έβαλαν πάνω κάρβουνα αναμμένα. Μετά, την τρύπησαν με σούβλες, της έδωσαν ξυλιές, την ταλαιπωρήσανε. Δε δέχθηκε να αρνηθεί. Της δέσανε μία μεγάλη πέτρα στον λαιμό και την πέταξαν στη θάλασσα. Την έλυσε ο Άγγελος και την έβγαλε έξω ζωντανή. Την ξαναπήραν δεύτερη φορά και της έβγαλαν τα νύχια της, της έβγαλαν τα δόντια της, της έβγαλαν το δέρμα της».

“Τι θα πούμε, τώρα, εμείς, αδελφοί μου; Δεν πονούσε αυτή η κόρη;”

Αναρωτιέται ο Γέρων Ιωσήφ, επ’ αυτού του φρικωδεστάτου μαρτυρίου της Αγίας Χαριτίνης, ότι, άραγε: «Τι θα πούμε εμείς, τώρα, αδελφοί μου; Δεν πονούσε αυτή η κόρη, όταν της έκαναν αυτά;». Ο Γέροντας συμπεραίνει ότι η Χαριτίνη άντεξε, «διότι, ήταν υπεράνω η Πίστις». Διότι, πράγματι, «αυτοί είναι οι πρόγονοι μας, αδερφοί μου!» καταλήγει με μεγάλο καμάρι ο παππούς.

“Εἶτα σύρεται πολλάς φοαίς επάνω εις ένα σωρόν αναμμένων καρβούνων”

Οι προηγούμενοι από εμάς Χριστιανοί ήταν απεριγράφτοι. Εμείς, για πόσο ακόμη, θα κάνουμε τη χάρη στις λέξεις, στις προτάσεις, στις διηγήσεις; Όσο οι λέξεις ακόμη μπορούν, εμείς δεν έχουμε ακόμη μπορέσει. Τα επόμενα για την Αγία Χαριτίνη υπό της χαρισματικής γραφίδος του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου:

“Ὅθεν διά καταισχύνην ξυρίζεται τας τρίχας της κεφαλῆς. Καὶ ὦ του θαύματος! ευθύς πάλιν ἡ κεφαλὴ της ἐγέμωσεν ἀπὸ μαλλία διὰ της θείας δυνάμεως. Ἐπειτα βάλλουσιν εἰς την κεφαλὴν της κάρβουνα ἀναμμένα, καὶ μαζί με αὐτὰ χύνουσι καὶ ξύδι. Ἐπειτα ἐμπήγουσιν εἰς τα βυζία της σουβλίας ἀναμμένα, καὶ κατακαίουσιν τα πλευρά της με λαμπάδας. Μετὰ ταῦτα κρεμάσαντες πέτραν ἀπὸ τον τράχηλόν της, ρίπτουσιν αὐτήν εἰς την θάλασσαν. Επειδὴ δε ἡ Αγία ἐλυτρώθη παραδόξως καὶ δεν ἐπνίγη, διὰ τούτο ἐδέθη εἰς ένα τροχόν. Εἶτα σύρεται πολλάς φοαίς επάνω εἰς ένα σωρόν ἀναμμένων καρβούνων. Διαφυλαχθεῖσα δε ἀβλαβής ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, ἐκριζόνεται τα οὐνύχια των χειρῶν καὶ ποδῶν της.”. (Αγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου Συναξαριστῆς των δώδεκα μηνῶν του ἐνιαυτοῦ. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005 –

Διαδικτυακώς Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού)

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”